

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 112: Forslag til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer.

Af skatteministeren (Kristian Jensen).
(Fremsat 24/2 2005).

Sammen med denne sag foretoges:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 113: Forslag til lov om ændring af forskellige love. (Konsekvensændringer som følge af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer – samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet).

Af skatteministeren (Kristian Jensen).
(Fremsat 24/2 2005).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Jensen (V):

Lovforslagene her er også en del af kommunalreformen og vedrører organiseringen af inddrivelsesopgaverne af offentlige fordringer.

Baggrunden for lovforslagene skal findes i Rigsrevisionens rapport fra august 2003, »Beretning om statens restanceinddrivelse«, hvori det konkluderes, at regelgrundlaget på inddrivelsesområdet er unødigt kompliceret, og at det er muligt at effektivisere den offentlige inddrivelse af restance betydeligt.

På den baggrund fik regeringen lavet en analyse af det danske lovgrundlag. Analysen blev afsluttet i marts 2004 og påviste en række uhenigtsmæssigheder ved det danske system, hvor det bl.a. kan nævnes, at retssikkerheden ikke er optimal som følge af forskelle i administrativ

praksis hos de involverede myndigheder, og at der er et unødigt og meget stort dobbeltarbejde, da ca. 150.000 restanter årligt behandles af mere end én myndighed, hvilket anslås at koste i omegnen af 100 mio. kr.

For Venstre er det vigtigt, at offentlige opkrævninger og inddrivelser fra borgerne og virksomhederne forvaltes på en måde, der sikrer, at retssikkerheden beskyttes bedst muligt, at reglerne er enkle og gennemsigtige, og at unødigt dobbeltarbejde undgås, så ressourcerne anvendes mest effektivt. Retssikkerheden sikres i forslaget ved ensartet praksis i hele landet, herunder én klageinstans, nemlig Landsskatteretten.

Reglerne om inddrivelse findes i dag i mange forskellige love og bekendtgørelser, som ikke er udformet ens. Der kan således gælde forskellige retningslinjer, alt efter hvilken myndighed restancen behandles af.

Hertil kommer, at ensartede regler ikke nødvendigvis administreres ens af de forskellige myndigheder. Når der anvendes tvangsmidler som eksempelvis lønindholdelse eller konkursbegæring m.v., så skal alle være lige for loven i hele Danmark.

Et af hovedformålene med at samle restanceinddrivelsen hos én myndighed er, at borgere og virksomheder skal opleve en ensartethed i behandlingen ved inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldnere vil endvidere kun være i kontakt med én myndighed, hvilket vil forenkle administrationen og forbedre gennemsigtigheden. Endvidere sikres det med forslaget, at unødigt dobbeltarbejde hos de forskellige inddrivelsesmyndigheder, som vi kender det i dag, undgås.

Kl. 19.00

Det er fortsat op til fordringshaverne at tilrettelægge selve opkrævningsarbejdet. Kommunerne og andre fordringshavere vil således stadig have mulighed for at tage sociale og andre økonomiske hensyn ved tilrettelæggelsen af det almindelige opkrævningsarbejde, inden fordringen eventuelt sendes over til inddrivelsesmyndigheden.

Ressourcekrævende og administrativt tunge individuelle betalingsevnevurderinger vil blive prioriteret, idet der med lovforslaget vil blive fremsat skematiske regler, bl.a. en nedre nettoindkomstgrænse for, hvornår der i udgangspunktet skal iværksættes en opkrævning. Der ved undgås, at der startes en ressourcekrævende manuel proces mod skyldnere med indkomst-

forhold, hvor det på forhånd kan konstateres, at betalingsevnen sandsynligvis mangler. Indsatsen vil i stedet blive fokuseret på skyldnere, hvor det er betalingsviljen, der mangler.

Alt i alt er det et forslag, der forbedrer retssikkerheden, forenkler reglerne og effektiviserer administrationen.

Venstre kan således støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er sådan set vældig fornuftigt at forenkle på det her område, som har været meget uoverskueligt, og også at se på, om man kan spare nogle ressourcer. Men så forstår jeg simpelt hen ikke, hvorfor man ikke vælger, at klagerne skal gå i fogedretten, men i stedet for vælger, at klagerne skal gå til Landsskatteretten og derefter kan gå direkte i landsret og Højesteret. Det er da at belaste nogle af de steder, hvor vi har specialister siddende på forskellige områder, i stedet for at lade klagerne gå over til fogedretterne, som er dem, der er vant til at håndtere helt almindelige menneskers økonomi og håndtere masser af de her sager om gældsinddrivelse.

Hvad er begrundelsen fra Venstres side på, at man ikke vælger fogedretterne, men vælger det højt specialiserede?

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Udgangspunktet for lovforslaget her er en ensretning af den behandling, som borgerne og virksomhederne vil se. Derfor mener vi, at der skal laves en ensretning og et enstrengt system, og der siger vi, at Landsskatteretten må være den rigtige instans at gøre det i.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg har forstået det her med ensretningen, men man kan jo godt lave en ensretning omkring det behandlende system, dem, der sidder med sagsbehandlingen, og sige, at når der skal klages, så går det til fogedretterne, som jo også er undergivet den samme klageadgang. Regeringen vælger i stedet, at det skal gå til Landsskatteretten, hvor der skal sidde nogle specialister i skatteret, som altså ikke har noget med den her inddrivelse at gøre. Hvis en person har tabt sagen i Landsskatteretten, så kan vedkommende gå direkte til landsretten, som også er meget specialiseret, og derfra til Højesteret. I forvejen har vi problemer med alt for lange ventetider i både landsretterne

og i Højesteret. Så jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor Venstre ønsker at belaste de højeste domstole med de her sager i stedet for at lade det gå i fogedretterne.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Med frygt for at gentage mig selv fra mit tidligere svar er det altså sådan, at vi mener, at den ensretning, som vi ser for at sikre retssikkerheden for alle mennesker her i landet, gør, at vi bliver nødt til at have et enstrengt system, altså Landsskatteretten. At der så vil være ekstra sager, der kommer til Landsskatteretten, det er vi også opmærksom på i forbindelse med finanslov 2006. Så man kan være helt rolig for, at der nok skal findes mulighed for, at de sager kan blive løst på en ordentlig og hurtig og effektiv måde i Landsskatteretten.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, hvordan forslaget tager højde for at sikre, at socialt svage personer ikke i et statsligt indkrævningssystem kommer i alvorlige problemer? Systemet indebærer jo ikke den samme politiske overvågning, som hvis inddrivelsen foregik via kommunerne.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Det er sådan, at med forslaget vil betalingsevnevurderingen blive prioriteret, og det vil sige, at man vil prioritere det sådan, at de steder, hvor man faktisk kan se, at der er en mulighed for at indhente nogle penge, vil man også satse på at gøre det. Man kan som bekendt ikke hive håret af en skaldet. Derfor er det sådan, at man ved at lave den prioritering stadig væk sikrer, at der vil blive taget hensyn til dem, som har sociale eller økonomiske problemer. I øvrigt ligger den opgave stadig væk ude hos kommunen i opkrævningsfasen, så det er kommunen, der sådan set vurderer, hvornår de ikke kan komme længere med sagen, og dermed sender de den til inddrivelsesmyndigheden. Så der er mulighed for at tage det sociale og det økonomiske hensyn lokalt.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Nu skal man jo ikke altid plukke, indtil skyldneren er blevet skaldet. Så jeg vil egentlig bede om at få et klart svar: Hvor er sikkerheden for, at so-

cialt svage personer ikke kommer til at lide overlast i det system?

Kl. 19.05

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Som systemet er indrettet, går man netop ind og laver nogle skematiske, altså nogle automatiserede regler for, hvornår man går ind og skal lave denne her inddrivelsesforretning.

Der lægger man bl.a. en nettogrænse, altså nettobeløbet på indkomsten, eksempelvis på kontanthjælpsniveau. Så hvis nogen er under det niveau, er der ikke nogen grund til at gå efter inddrivelsen. Det ligger i lovforslaget, at man laver en nettobegrænsning på den lønindkomst, der skal være nedre grænse for, hvornår man vil gå efter inddrivelsen. Så der ligger det sociale hensyn også.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Nu bliver det gentaget af hr. Jacob Jensen, at borgerne skal behandles ens, og det sikrer man ved, at borgerne bliver puttet ind i et system, som behandler dem ens. Det minder mig om det slogan, som Venstre har haft: Borgeren frem for systemet. Her bliver det jo systemet frem for borgeren, fordi man fravælger at give borgerne en individuel behandling efter deres betalings-evne.

Det er et af hovedproblemerne ved de her lovforslag. Det troede jeg egentlig var kommet lidt mere frem i lyset. Man skriver rent faktisk i bemærkningerne til lovforslaget, at der ikke skal foretages betalingsvurderinger, fordi disse vurderinger er omkostningskrævende. Så undlader man altså at få lavet en ordentlig vurdering af den enkelte borgers muligheder for at betale. Så putter man dem ind i maskinen, og så bliver alle ens.

Synes Venstre virkelig, at det er en god måde at gøre det på?

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Betalingsvurderingen er jo stadig væk en del af proceduren. Forslaget lægger bare op til, at man prioriterer, således at man finder ud af, hvor det er mest hensigtsmæssigt at lave den her vurdering, så man ikke hovedkulds som udgangspunkt går ud og laver denne her vurdering, men spørger: Hvor er det effektivt ud fra et inddrivelsesmæssigt synspunkt? Det er det, der

ligger i lovforslaget, at man skal prioritere det, og det synes vi i øvrigt er meget fornuftigt også ud fra et økonomisk synspunkt.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Man skriver rent faktisk i forslaget, at fordi betalingsvurderingen er ressourcetung, vil man undlade den, og så bliver alle puttet ind i den samme computer, og så kan de i øvrigt få samme behandling.

Det, man har haft hidtil, har jo været, at man vurderede familiens samlede økonomi og så lavede betalingsordninger i overensstemmelse med, hvad der også kunne betales. Men det er jo det, man fraviger, og dermed får man virkelig det omvendte synspunkt af, hvad man har hørt utallige gange, altså systemet frem for mennesket. Kan Venstre virkelig stå bag det?

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Jeg er ikke enig i den betragtning, som hr. Vernersen kommer med, at det er systemet frem for mennesket. Vi går ind og spørger: Hvor kan vi lave en inddrivelse, som er effektiv, og hvor kan denne inddrivelse i øvrigt tage det sociale hensyn, der er behov for?

Så laver man en standardisering for, hvor der er behov, og hvor der ikke er noget at komme efter alligevel. Så det er evnen, der skal mangle, og så går vi efter dem, og hvis det er viljen, så gør vi det ikke.

Jeg tror, det vist var omvendt, at jeg fik sagt det. Men hvor viljen mangler, skal vi gå efter dem. Hvis evnen mangler, er der ingen grund til at hive håret af en skaldet.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og så går vi videre til hr. Jens Peter Vernersen som ordfører.

Jens Peter Vernersen (S):

Lovforslagene her er jo blevet en del af kommunalreformen. Det er nogle af de lovforslag, der ude i kommunerne har været meget stor skepsis og meget stor utilfredshed med.

Jeg tror næppe, at jeg har mødt kommunale folk i nogen som helst sammenhæng, der har sagt, at det her er et rigtig godt forslag, regeringen kommer med. Og det er, uanset om disse kommunale folk er Venstrefolk, er konservative eller socialdemokrater. Det er præcis den samme holdning, de har til det her fremsatte.

Forslagene omhandler inddrivelse af forskellige tilgodehavender, som det offentlige har, og der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at vi i Socialdemokratiet selvfølgelig mener, at borgeren skal betale det, han skylder. Men jeg tror, man skal være opmærksom på, at borgerne kan deles op i forskellige grupperinger. Der er dem, der gerne vil, men som rent faktisk ikke kan, og så er der dem, der hverken kan eller vil. De sidste skal selvfølgelig under alle omstændigheder betale, det skal der ikke være nogen som helst tvivl om, men problemet er dem, der gerne vil, men ikke kan.

Regeringen har ønsket at samle inddrivelsen af tilgodehavender i de 30 skattecentre med begrundelsen, at så skal borgeren kun henvende sig ét sted. Det holder ingen steder, idet regeringen jo også har lagt vægt på, at man, hvis man har en gæld til kommunen, i første omgang skulle have en afdragsordning der, og det kan f.eks. være en social ydelse. Hvis den samme borger skylder i skat, skal vedkommende jo have den skat inddrevet gennem inddrivelsescenteret. Allerede der er det i hvert fald et spørgsmål om at henvende sig mere end ét sted.

Kl. 19.10

Man gør også meget ud af at sige, at disse inddrivelsescentre simpelt hen er nøglen. Kommunen får som sagt en vis mulighed for at lave aftaler, men hvis aftalen ikke overholdes, bliver man sendt videre til det her inddrivelsescenter, som vi også ser kommer til at ligge ret langt væk fra rigtig mange borgere, for det er jo sådan, at disse inddrivelsescentre placeres i forbindelse med de skattecentre, vi har.

Der har vi det samme problem, som jeg rejste tidligere, at borgerne i f.eks. Sønderjylland, som har en gæld, får op til 100 km's transport, hvis der skal holdes et møde med den nærmeste pantefoged i sådan et inddrivelsescenter.

Det er langt, og det er formentlig sjældent disse borgere, der har de fleste ressourcer til at komme frem på enten den ene eller den anden måde. Det er formentlig ikke dem, der kører i de flotteste biler. Det tror jeg bestemt ikke det er.

Vi har hørt den her ordning blive voldsomt kritiseret af de mange deputationer, som allerede har besøgt Folketingets Skatteudvalg. Det er kommunale folk, der synes, at den her ordning er ganske utilfredsstillende. De lange afstande kan for den enkelte borger meget let komme til at betyde, at man skal bruge en halv eller en hel dag og dermed også miste en halv eller en hel dagløn for at komme til det nærmeste center.

Problemet er så, at pantefogeden, hvis man vælger ikke at møde op, fordi der er lang afstand, stadig har mulighed for at foretage udpantning, og det er bestemt ikke gratis, hvis man skal have besøg af pantefogeden, som også skal rejse fra dette inddrivelsescenter.

Det, der også er et problem, synes vi, er, at man siger, at alt dette her skal gøres elektronisk administrerbart, ja, man bruger rent faktisk ordet administrerbart. Det drejer sig altså ikke om at lave aftaler, hvor der tages hensyn til familiens samlede økonomi, men derimod om, hvad der kan lægges ind i en skabelon i Skatteministeriet.

Det gør naturligvis reglerne ensartede, men det er jo ikke sådan, at alle borgere er ens, og at alle borgere skal behandles ens. Det skal borgerne ikke, fordi de enkelte borgere ofte er i meget forskellige situationer, og derfor skal der være tale om en individuel behandling.

Som det også fremgår af bemærkningerne, skal der ikke foretages betalingssevnevurderinger som dem, vi hidtil har set. Det vil sige, at der ikke skal foretages en vurdering af den enkelte skyldners samlede økonomi og den enkeltes mulighed for at betale. Alt puttes ind i maskinen. Det, der kommer ud, er ens. Det er det, vi kan se.

Når der ikke skal foretages disse betalingsvurderinger, er det, fordi disse vurderinger er omkostningskrævende; det fremgår også af lovforslaget. Jeg må sige, at det nærmest er en tilståelsessag. Venstre har åbenbart valgt et nyt slogan: »Systemet frem for borgerne«.

Et sådant maskinelt inddrivessystem, hvor borgernes betalingssevne ikke skal vurderes, sparer naturligvis medarbejdere, men den service, borgerne får, bliver helt åbenbart også ringe. Her har vi også svaret på, at regeringen ikke vil give nogen jobgaranti i forbindelse med kommunalreformen.

På det her område vil der formentlig blive reduceret ganske betydeligt i medarbejderstaben, fordi man vælger den maskinelle inddrivelsesvej, der her er lagt op til. Regeringens udsagn om, at ingen mister sit arbejde ved kommunalreformen, bliver altså med det, vi ser her, et løfte uden indhold.

Statsministeren sagde ved Folketingets åbningsdebat, at kommunale medarbejders løn- og ansættelsesforhold ikke skulle forringes, og at medarbejderne følger opgaven. Det vil vi godt sætte spørgsmålstegn ved i den her sag og bede skatteministeren afklare, hvordan disse

medarbejdere følger opgaven, når der åbenbart skal ske en reduktion på vel omkring halvdelen af de medarbejdere, der har opgaven, fordi man nu laver denne elektroniske inddrivelse.

Det er et personalemæssigt problem, at kommunalt ansatte, der arbejder som pantefogeder, og som er etableret med familie i deres kommune, nu får hele Danmark som arbejdsplads. Det er også en konsekvens, idet man ansættes i denne statslige inddrivelse. For mange vil det sikkert medføre, at medarbejderne, hvis de er tjenestemænd, vælger at blive fritaget for arbejdet og få en pension i stedet for.

Jeg synes, det er problematisk, hvis der bliver den udgang, at mange 50-, 55-, 60-årige vælger at forlade deres arbejde på grund af disse regler, der nu kommer i den her lovgivning.

Regeringen har bestemt, at den vil have en centralistisk inddrivelsesorganisation. Det har regeringen flertal for sammen med Dansk Folkeparti. Der er altså andre muligheder. Der ligger forslag om, at man godt kunne dele inddrivelsesopgaven, så borgerne fik en borgernær betjening i den kommune, de nu bor i; at man der har mulighed for at få inddrevet den gæld, som borgeren har til kommunen, og så skulle staten inddrive virksomhedernes gæld. Der ligger flere forskellige høringssvar, der siger, at det ville være den rigtige model.

Kl. 19.15

Men regeringen og skatteministeren har sagt, at det her altså skal centraliseres i disse 30 centre, og sådan bliver det, og det har man flertal for sammen med Dansk Folkeparti, også uanset de problemer, som det her giver.

Det ville give kommunerne en samlet vurdering af borgernes betalingsmuligheder, hvis de fortsat havde den her inddrivelse, og sådan et forslag har som sagt netop været stillet fra flere sider. Men skatteministeren har svaret, at de forslag bare er stillet, fordi en række kommuner ikke kan lide forslaget om en statslig, centralistisk inddrivelsesmodel. Det kan vi heller ikke i Socialdemokratiet.

Lovforslag nr. L 113 er en konsekvenstilretning, som der også bør kigges nøje på, fordi det er rigtig mange forskellige lovområder, som bliver konsekvensramt af det her lovforslag nr. L 112.

Der er i konsekvensloven tale om ikke mindre end 71 paragraffer, hvor der er lavet henvisning til de forskellige love, som inddrivelsesloven har betydning for, og det er selvfølgelig vigtigt, at retssikkerheden er i orden på alle de områder,

og det skal vi selvfølgelig se at få afklaret under udvalgsbehandlingen. Der er allerede på nuværende tidspunkt flere, der har givet udtryk for, at der kan være retssikkerhedsmæssige problemer omkring denne lovgivning. Det skal vi naturligvis have på det rene.

De folk, jeg taler om, er ofte dem, der ikke har mest, og man kan spørge, hvorfor de ikke tager et lån, så de kan betale det, de skylder. Vi ved jo godt, at de, som er i gæld til kommunen, også er dem, der skal betale den højeste rente, når de skal ud og have et lån.

Jeg havde besøg af sådan en borger for ikke så længe siden, som fortalte mig, at hvis man skulle låne 50.000 kr. i en bank i den situation, hun var i, så skulle man betale 17 pct. i renter. Det vil sige, at her bliver man virkelig ramt, for hvis man skal ud at låne, skal man også betale disse meget, meget høje renter. Jeg synes, det er dybt problematisk, at vi med den her lov formentlig stiller nogle af disse borgere i en endnu ringere situation.

Jeg vil også sige for SF's vedkommende – så sparer vi 10 minutter der – at de har samme holdning til de her lovforslag som os, og det har jeg lovet at tilkendegive her ved førstebehandling.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ordføreren må gerne blive, for der er en kort bemærkning fra hr. Jacob Jensen.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Jens Peter Vernersen, om han mener, at det er udtryk for en effektiv anvendelse af ressourcerne, når man som i dag pr. automatik gennemfører betalingsevnevurderinger også for personer på kontanthjælp, eller om hr. Jens Peter Vernersen ikke er enig i, at man ved at prioritere indsatsen mod dem, der har betalingsevnen, men ikke viljen, derved kan opnå en effektivisering og en mere målrettet indsats.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg tror, det er vigtigt, også hvis man er på kontanthjælp, at der bliver foretaget en vurdering af den mulighed, der er for betaling, så der i den sammenhæng ses på familiens samlede økonomi. Det tror jeg faktisk er en god idé.

Jeg må sige, at det, som er alternativet, det, som Venstre nu går ind for – Systemvenstre – er altså, at inddrivelsen skal lægges ind i systemer.

Det er virkelig et skridt, Venstre har taget her, og som det også fremgår af lovforslaget, skal alt gøres i en skabelon, der er administrerbar – elektronisk administrerbar – men man bruger det der forkortelsesudtryk. Man kan også godt tænke lidt over, at der ligger det altså i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

I forlængelse af det vil jeg gerne spørge hr. Jens Peter Vernersen, om han mener, at inddrivelsen i dag ikke kan gøres mere effektiv, og om hr. Jens Peter Vernersen dermed er uenig i konklusionerne i Rigsrevisionens rapport fra 2003, hvoraf det fremgår, at der er betydelige effektiviseringsforbedringer at hente på det her område.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg håber også, der blev bidt mærke i, at det jo også var det, jeg sluttede mit indlæg med at sige: Der ligger andre muligheder for at lave en anden inddrivelsesorganisation, og så skitserede jeg, hvordan en sådan organisation kunne etableres.

Der ligger forslag fra flere af de høringsberettigede om, at det kunne være den rigtige model at tage i anvendelse, og hvor man så også fortsat behandler borgerne ordentligt. Det synes jeg også der burde tænkes lidt på med sådan et lovforslag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er vældig enig i de bemærkninger, hr. Jens Peter Vernersen sagde om, hvor svært det kan være at få styr på sin økonomi, hvis man skylder penge.

Derfor vil jeg også gerne høre, om hr. Jens Peter Vernersen er enig i det forslag, som vi gennemfører, og som vi også har fremsat i tidligere samlinger fra Enhedslisten, SF og De Radikale om, at der skal være mulighed for at få en offentlig gældsrådgivning. Altså at man ikke kun ser på at drive ind, så meget man kan, men at man faktisk også gør noget forebyggende ved at prøve at lave noget gældsrådgivning, som de gør i de øvrige nordiske lande, hvor de har stor succes med at forebygge, at folk kommer i gæld og kommer i stor gæld til det offentlige.

Kl. 19.20

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Der er ikke nogen som helst tvivl om, at det er ganske problematisk, hvis først man kommer i den gældsspiral i det offentlige. Det er der masser af eksempler på. Man skal ikke have stor gæld til børnebidrag og andre poster, før det løber op. Derfor synes jeg også, det er vigtigt, at man så får mulighed for at få en vurdering af, hvordan man kan betale sin gæld. Nu kunne jeg godt høre, hvem der havde fremsat det forslag, som fru Line Barfod nævnte. Jeg synes, at vi skulle prøve at se på det i forbindelse med det her lovforslag og se, hvad der ligger deri. Længere tror jeg ikke, at jeg kan komme med spørgsmålet.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordfører-rækken med hr. Mikkel Dencker.

Mikkel Dencker (DF):

De to lovforslag, vi behandler her, har til formål at gennemføre kommunalreformens delaftale om at samle de offentlige myndigheders restanceinddrivelse i én statslig myndighed under skatteministeren.

I dag er situationen sådan, at fire forskellige myndigheder – indtil for 3 måneder siden var det hele fem forskellige myndigheder – har beføjelser til at inddrive borgernes restancer. Det resulterer i en uensartet behandling af borgerne, alt efter hvilken myndighed det er, borgeren skylder penge.

Samtidig vil jeg påstå, at der ligger et stort rationaliseringspotentiale i at samle al restanceinddrivelse på ét sted i stedet for som i dag fire steder.

En samling af inddrivelsen på ét sted vil alt andet lige også resultere i en mere retfærdig, konsekvent og effektiv inddrivelse, som også gerne skulle kaste et større provenu af sig.

Baggrunden for at samle inddrivelsen hos én myndighed er den analyse, som Rigsrevisionen kom med i august 2003, hvor den konkluderede, at man gennem en bedre koordination af inddrivelsen ville kunne effektivisere. Rigsrevisionen sammenlignede også Danmark med Sverige og konkluderede ligeledes, at den højere effektivitet i Sverige bl.a. skyldes, at man i Sverige kun har én restanceinddrivelsesmyndighed.

På baggrund af Rigsrevisionens arbejde blev der foretaget yderligere en analyse af den danske ordning. Den analyse viste, at retssikkerhe-

den er svækket på grund af forskellig administrativ praksis samt service og inddrivelsesregler, og at der i dag finder et omfattende dobbeltarbejde sted. Analysen estimerede desuden, at der på grund af dobbeltarbejdet er et overforbrug på hele 10 pct., hvilket svarer til 100 mio. kr. på årsbasis.

Regeringen og Dansk Folkeparti har nu taget konsekvensen af Rigsrevisionens arbejde samt af analysen fra marts sidste år, og derfor har vi besluttet at samle den offentlige inddrivelse i én myndighed.

Det har ud fra de nævnte rationaliseringsgevinster den gevinst, at borgeren fremover kun skal henvende sig ét sted, selv om der er gæld til flere offentlige instanser.

Den ordning har den enorme fordel, at der ikke længere i samme grad kan finde gældsshopping sted, hvor en borger har gæld til stribevis af myndigheder, heraf måske flere forskellige kommuner, som borgeren har boet i, og fordi ingen myndighed har noget klart overblik over skyldnerens gæld og den samlede situation, kan han fortsætte med at have en stor, men ikke uerholdelig gæld, uden at der kan gribes effektivt ind.

De problemer sigter lovforslaget mod at få gjort noget ved, og Dansk Folkeparti bakker naturligvis op om forslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først kan jeg ikke lade være med at spørge, om hr. Mikkel Dencker ikke er klar over, at der i dag findes et restanceregister, og at myndighederne derfor har overblik over, hvad folk har af gæld, også selv om den er spredt på forskellige kommuner.

Det, jeg egentlig ville spørge til, var det her med ressourcer og forenklinger, og at man sparer en masse ressourcer.

Så forstår jeg simpelt hen ikke, hvorfor Dansk Folkeparti vælger at støtte et forslag, hvor klageadgangen er til Landsskatteretten og til landsretterne og til Højesteret i stedet for at gå direkte i fogedretten. I dag har vi alt, alt for lange ventetider, både til Landsskatteretten og til landsretterne og til Højesteret. Hvorfor i alverden skal det så være dem, der er klageinstanser, i stedet for fogedretterne? Det forstår jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Under udarbejdelsen af dette lovforslag er der selvfølgelig lagt til grund, at man vælger det mest optimale sted at placere klageadgangen på inden for det her område, men på stående fod skal jeg ikke kunne redegøre dybere for det. Men det har vi heldigvis en god, lang udvalgsbehandling til, hvor vi kan komme til bunds i det. Og det ser jeg da frem til.

Kl. 19.25

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig så, at vi under udvalgsarbejdet kan kigge lidt nærmere på det, for jeg forstår det i hvert fald ikke.

Nu nævnte hr. Mikkel Dencker Sverige som et forbillede. En af de ting, jeg synes burde være forbilledet i Sverige – Sverige plejer ellers ikke at være Dansk Folkepartis forbillede, men sådan kan tingene ændre sig en gang imellem – er, at man i Sverige i mange år har haft gældsrådgivning, hvor man prøver at forebygge, at folk kommer i gæld, og prøver at hjælpe dem ud af gælden.

Kunne hr. Mikkel Dencker forestille sig, at Dansk Folkeparti også ville være interesseret i ikke bare at hive penge ud af folk, når de var kommet i gæld, og dermed måske tvinge dem ud i dybere gæld, men faktisk give dem en mulighed for at få noget ordentlig rådgivning, så de kunne komme ud af den situation, de var i, og dermed heller ikke blive ved med at opbygge ny gæld til det offentlige?

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Det er rigtigt, at Dansk Folkeparti normalt ikke skeler meget til Sverige, når det gælder mange ting, men der kan jo være enkelte undtagelser, og her har der været en.

Hvad angår gældsrådgivning, vil jeg sige, at det sagtens kunne indgå som en del af den vifte af rådgivning, man kan få forskellige steder. Jeg vil nu mene, at man i forvejen kan få en udmærket rådgivning i pengeinstitutterne, og dem har alle her i landet en vis tilknytning til. Pengeinstitutter har naturligvis en vis interesse i at sælge deres produkt, men de har også en vis ekspertise netop på området at rådgive folk om deres økonomi. Det er ikke nogen god idé at gældsshoppe, og det tror jeg også godt de fleste ved, uden

at de behøver at have nogen til at fortælle dem det.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det var til det sidste synspunkt, at pengeinstitutterne giver en sådan rådgivning. Hvad tror hr. Mikkel Dencker egentlig, at pengeinstitutterne tager i renter, når vi nu taler om den personkreds her, som har gæld til det offentlige? Har hr. Mikkel Dencker en fornemmelse af, at de måske kunne låne penge til 5 pct. ligesom andre eller måske til 17 pct. i stedet for? Der er vel en sammenhæng mellem disse menneskers muligheder for at betale og det, de skal betale for at låne et beløb.

Synes hr. Mikkel Dencker ikke, at det her er ganske problematisk for den gruppe, som hr. Mikkel Dencker ofte påberåber sig at varetage interessen for, nemlig nogle af dem som har færrest midler, enlige mødre osv.?

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Jeg har også en forventning om, at når det har med den offentlige restanceinddrivelse at gøre, uanset om det fungerer sådan, som det gør nu med flere forskellige myndigheder, eller sådan, som det gør med det system, vi lægger op til der skal være her, så er der en kontakt til en medarbejder, som har en vis faglig ekspertise på området og dermed også kan tage sig en snak med skyldneren om, hvordan vedkommende kommer videre ud af den situation.

Det er jo sådan, at der i vidt omfang i dag bliver taget hensyn til den enkelte i de tilfælde, hvor der skal fastsættes betalingsordninger, og det er også det, der lægges op til med lovforslaget her. Der kan der også sagtens proppes nogle gode råd ind til skyldneren.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Er problemet ikke, at det her lovforslag lægger op til, at der nu altså skal ske en maskinel behandling, og at den rådgivning, som vi har set hidtil, netop skal spares væk? Hele forudsætningen for lovforslaget er jo, at man kan reducere medarbejderstaben til vel omkring det halve, og at man på finansloven det første år kan spare, jeg tror det var 175 mio. kr. stigende til 350 mio. kr., fordi man simpelt hen siger, at vi nu putter det hele ind i edb-maskinen i stedet for. Er det ikke sådan, det kommer til at hænge sammen,

og hvad er virkningen for dem, som har vanskeligst ved at betale?

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Med det system, der kommer nu, er det rigtigt, at der bliver en mere maskinel behandling af de mennesker, man så at sige har opgivet. Men de mennesker, man opgiver i det her system, er samtidig også de mennesker, hos hvem man har konstateret at der ikke er en vilje til at betale. Der tror jeg ikke at en sagkyndig rådgivning hjælper ret meget med henblik på at få personen ud af den her gældssump, som vedkommende er endt i.

Der tror jeg nærmere, at de, der virkelig har brug for den her rådgivning om gæld, er folk, som i forvejen befinder sig i det sociale system og har tæt kontakt til f.eks. en sagsbehandler, som også vil være i stand til at give dem en vis hjælp til og vejledning om, hvordan de undgår at gældsætte sig yderligere, hvilket de vil gøre ved at undlade at betale deres regninger.

Kl. 19.30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så går vi videre i ordførerrækken, hr. Jakob Axel Nielsen.

Jakob Axel Nielsen (KF):

De love, vi behandlede før, L 110 og L 111, og så de her hænger jo sammen. Der er en naturlig sammenhæng. Vi Konservative synes, at det er vældig, vældig godt, at man nu får én inddrivelsesmyndighed til restance, uanset om det vedrører kommunale skatter eller det vedrører statslige udgifter, moms og afgifter, eller hvad det nu måtte være.

Derudover hilser vi det også meget velkommen, at vi imødekommer Rigsrevisionens kritik og indretter et system, hvor der ikke er så meget tilfældighed, som vi må erkende at der har været før. Det er jo ikke godt nok, når vi taber til Sverige i fodbold, og det er heller ikke godt nok, når vi er ringere end svenskerne til at inddrive, så derfor skulle der ske noget her.

Vi skal være opmærksomme på, at loven i praksis, allerede som den er nu men også i fremtiden, vil sondre mellem opkrævning og inddrivelse. Opkrævning rummer alle de midler, som er til stede til at få nogle restancer ind, uden at man begynder at bruge tvangsmidlerne. Inddrivelse betyder, at man begynder at anvende tvangsredskaberne, altså pantefogeden og fo-

gedretten, og må jeg ikke i den sammenhæng få lov til at bemærke, at jeg synes, at fru Line Barfod blander tingene godt og grundigt sammen, når hun siger, at fogedretten skulle være et klagesystem. Hvornår skulle borgeren selv anmode om at komme i fogedretten?

Det er Landsskatteretten, som borgeren kan klage til. Fogedretten kommer i aktion med de tvangsinddrivelsesredskaber, som den har, når det er sådan, at skattevæsenet, altså systemet, har mistet tålmodigheden og siger: Nu må vi have sat noget tvangsinddrivelse i gang.

Derfor forstår jeg simpelt hen ikke fru Line Barfods bemærkninger til de to tidligere ordførere fra Venstre og Dansk Folkeparti om fogedretten.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan så oplyse den konservative ordfører om, at det med fogedretten ikke er noget, jeg har grebet ud af den blå luft. I dag er det med hensyn til børnebidrag faktisk sådan, at hvis man vil klage over lønindholdelse for børnebidrag, så går det i fogedretten. Så det er ikke noget, der er sådan helt nyt og mærkeligt, det findes allerede i dag, kan jeg oplyse den konservative ordfører om.

Foreningen af Pantefogeder har i deres høringsvar foreslået og har arbejdet for i årevis, at klageadgangen burde være til fogedretterne, så det er ikke sådan noget, jeg har opfundet. Det er faktisk noget, man har diskuteret på det her område i masser af år.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, hvad det konservative argument er for, at man synes, at man hellere vil belaste Landsskatteretten, landsretterne og Højesteret. For normalt, når man hører Det Konservative Folkeparti tale om retssystemet, siger de, at det er utrolig vigtigt, at folk kan få en hurtig og god behandling i domstolssystemet. Det er altså ikke det, vi oplever med de lange ventetider, der er til landsretterne og Højesteret i dag, som vil blive voldsomt forøget, hvis de her sager fremover får ret til at gå til landsret og Højesteret.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det er da rigtigt, at vi normalt er meget store fortalere for, at der ikke skal være lange sagsbehandlingstider ved domstolene. Men vi har nu altså den opfattelse, at når vi specifikt taler om skatteområdet, så er Landsskatteretten og de dertil hørende domstolsorganer, altså landsret-

ten og Højesteret, det system, hvori man behandler skattesagerne, når borgeren indgiver en klage.

Fogedretterne har helt alment deres kompetence inden for gældsinddrivelse. Det er dem, folk skal tale med under strafansvar, når de bliver udspurgt om, hvad de ejer, og hvad der kan gøres til genstand for udlæg.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig i den konservative ordførers beskrivelse. Det er også lige præcis derfor, at alle de her sager om gældsinddrivelse skal i fogedretten. Vi snakker om gældsinddrivelse af kontanthjælpskrav, af børnebidrag, af bøder, af DSB-afgifter og alle mulige andre ting. Det er lige præcis derfor, de skal i fogedretterne, som er vant til at behandle helt almindelig gældsinddrivelse i stedet for til Landsskatteretten, som vi kun har en af, og som er specialister i skatteret, som ikke har noget som helst med gældsinddrivelse at gøre.

Kl. 19.35

Landsretterne har man direkte adgang til fra Landsskatteretten, og jeg kan ikke forstå, hvorfor det skal være første domstolsinstans for de her helt almindelige gældsinddrivelsessager. Jeg synes, at det er spild af landsretternes tid. Hvis man har haft noget til førstebehandling i landsretterne, har man direkte ankeadgang til Højesteret, og jeg synes ikke, der er nogen grund til, at Højesteret skal bruge tid som klageinstans i de her helt almindelige sager. Højesteret bør være forbeholdt de helt, helt principielle afgørelser.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

For så vidt angår bemærkningerne om Højesteret, er jeg helt enig i, at den bør være forbeholdt principielle afgørelser. Men et præcist svar vil være en gentagelse af mit forrige svar, så det vil jeg ikke give.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Er sagen ikke i al sin enkelhed, at når klager fra hele Danmark bliver henvist til Landsskatteretten her i København, så bliver der ikke nogen klager? Er det ikke bare simpelt hen en måde at sikre, at folk ikke klager, for det er jo ikke bare sådan at bringe en klage ind for Landsskatteret-

ten og medsende formentlig 500 kr. i gebyr, som man normalt gør, når man skal klage her?

Som det ser ud, er det altså alene et spørgsmål om at forhindre folk i at klage. Er det ikke det, det går ud på?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det er jeg bestemt ikke enig i, og det mener vi heller ikke er hensigten, men hr. Jens Peter Vernersen kan jo tolke det, som han og Socialdemokraterne vil. Vi kan ikke spå om fremtiden, så derfor kan jeg heller ikke sige, om realiteten vil være, at der ikke kommer nogen sager til Landskatteretten, men jeg vil da formode, at der vil komme en lind strøm af klager til Landsskatteretten. Det vil være mit bud.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Hvis vi nu forestiller os, hvordan folk agerer, og det her drejer sig om klager uden for København, måske på Fyn, måske i Jylland, måske på Bornholm, kan vi så forestille os, at det første skridt, hvis man er utilfreds med en behandling, er, at man siger, at man går til Landsskatteretten i København? i København! Er det det, borgerne vil gøre? Det er jo ikke borgere, som har alle ressourcerne, vi taler om. Det er formentlig borgere, som i forvejen er hårdt pressede i deres økonomi. Er det ikke noget af et fejlskud at forestille sig, at det er den måde, de så vil klage på?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg tror, at vi skal til at vænne os til, at borgerne tænker anderledes, end de gjorde for 30 år siden. Borgerne, uanset om det i gåseøjne er den type borgere, som vi her taler om, eller hvem det nu må være, er vant til at kommunikere elektronisk. De er vant til, at de ikke nødvendigvis behøver at møde op og se ens skatterådgiver lige ind i øjnene.

Jeg er sikker på, at afstande ikke længere har den samme betydning i dag, som afstande havde for 30 år siden. Det er et forhold, som vi ser, når folk søger job. Det er et forhold, som vi ser i mange sammenhænge. Jeg mener bestemt heller ikke, at det vil afskrække nogen at sende et brev til Landsskatteretten fra Nykøbing Falster, eller fra København, hvis man bor der. Man sender brevet, og så tænker man ikke over afstande.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordfører-rækken, hr. Poul Erik Christensen.

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg vil starte med at sige, at vi i Det Radikale Venstre ikke er overbevist om, at inddrivelsesopgaven i alle tilfælde løses bedst af staten.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at skyldnere stort set af enhver slags ikke har min sympati. Jeg mener, at enhver, der kan betale sin gæld, også skal betale den. Lovforslaget giver mig indtryk af, at ideen til denne lidt maskinelle inddrivelse er hentet hos et produktionsselskab og ikke hos en servicevirksomhed, som Told-Skat jo gerne skulle være.

Vi er selvfølgelig enige i, at de store fisk, og det er, uanset om det er private eller det er virksomheder, med fordel kan være en statslig opgave, da det kan være svært for en mindre kommune at løfte store sager.

Derimod er vi ikke enige i, at inddrivelsen over for privatpersoner, f.eks. meget svage personer, skal fjernes fra kommunen. Det er en kommunal opgave at tage vare på de svageste familier og yde tilskud, og i nogle tilfælde er der behov for at fare med lempe i stedet for at have en hård og kontant inddrivelse, hvis den blot fører til forstærkede sociale og økonomiske problemer for familien og det dermed i sidste ende bliver dyrere og væsentlig sværere for familien.

Kl. 19.40

Samtidig er vi ikke overbeviste om, at der på dette område er de samme stordriftsfordele som på ligningsområdet. Derfor vil vi imødesee, at der redegøres nærmere herfor under udvalgsbehandlingen, herunder at der redegøres for den kritik, der er rejst af forslaget fra bl.a. pantefogederne. Som det er tilfældet med skatteligningen, er vi mere end skeptiske, når det gælder økonomien mellem kommunerne og stat i forbindelse med opgavens fjernelse. Man får mistanke om, at der også her er tale om skjulte besparelser, da det ser ud til, at mange kommuner kommer til at tabe penge på at afgive inddrivelsen. Der reduceres mere i deres bloktilskud end det beløb, de hidtil har brugt på inddrivelse. Dette kritikpunkt har ligeledes været rejst af Kommunernes Landsforening.

Men det væsentligste for os med hensyn til lovforslaget er den sociale sikkerhed for de svage personer. Vi mener, at forslaget også bør indeholde en gældsrådgivning, idet man kan hjælpe

utrolig mange, ved at de får en snak om deres gæld og dermed får en indbetalingsaftale.

Det Radikale Venstre kan derfor på nuværende tidspunkt ikke støtte forslaget, men vi vil gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg skal ikke gentage alt, hvad vi havde af kritik i forbindelse det tidligere forslag både ved førstebehandlingen denne gang og ved førstebehandlingen inden valget med hensyn til alle de økonomiske problemer, der ligger i forslaget, og med hensyn til alle de personalemæssige problemer, der ligger i forslaget, herunder også spørgsmålet om grundloven. Jeg vil blot i forbindelse med ministerens afsluttende bemærkninger til den tidligere lov bemærke, at vi tidligere har oplevet, at denne regering fik vedtaget en lov, som var i strid med grundloven, og som den efterfølgende måtte lave om igen. Derfor synes jeg ikke, at det er specielt betryggende, at regeringen bare affærdiger en mistanke om, at der kunne være tale om en lov i strid med grundloven, med, at regeringen selvfølgelig ikke vil vedtage noget i strid med grundloven. Jeg synes, at det er værd at få det undersøgt.

Men så til indholdet af det her forslag:

Jeg skal måske starte med at sige, at jeg i mange år har arbejdet som advokat med at rådgive folk med økonomiske problemer og har derfor mødt det her inddrivelsessystem på mange forskellige niveauer og på mange forskellige områder og synes, at der er ganske mange ting, der trænger til at blive gjort helt anderledes end i dag. Jeg synes, at det er godt, at man tager fat på at ændre på tingene.

Jeg synes nok, at det er et område, der kunne trænge til, at Skatteudvalgets medlemmer kom ud og så lidt på virkeligheden og fandt ud af, hvad det er for nogle mennesker, der kan komme i klemme i det offentlige, og som kan komme til at skyldte penge, hvad det er for nogle ting, de kan komme ud for, og hvad det er for en type mennesker, som ikke alle sammen er i stand til at skrive lange fint formulerede klageskrivelser eller har råd til at gå til advokat eller andet, ligesom jeg har svært ved at forestille mig den hjemløse, der skal søge hjælp i Danske Bank vedrørende sin gæld.

Vi synes, at det er godt, at man ser på at få en forenkling på inddrivelsesområdet. Det er godt, hvis man, som der er lagt op til i bemærkningerne i lovforslaget, fremover ikke vil foretage lønindeholdelse hos kontanthjælpsmodtagere. Sådan har det efter reglerne egentlig været, siden man indførte bruttoficeret af kontanthjælpen tilbage i 1993, men det er foregået alligevel i utrolig mange tilfælde. Der synes vi det er godt, hvis det her lovforslag kommer til at betyde, at man ikke længere vil gøre det, og der vil vi så gerne have en garanti fra ministeren for, at man fremover ikke vil foretage lønindeholdelse hos kontanthjælpsmodtagere. For det er egentlig det, som der allerede med ændringen af reglerne for over 10 år siden blev lagt op til, og det er det, man nu vil gå ind og sikre. Sådan har jeg forstået forslaget.

Vi synes også, at det er fint, at der kommer nogle mere ensartede regler. F.eks. kunne man på et tidspunkt opleve, at hvis man skyldte penge og boede i Frederiksberg Kommune, så vurderede Frederiksberg Kommune, at man skulle have 3.000 kr. om måneden til mad og tøj osv., men hvis man boede i Københavns Kommune, kunne man klare sig for 2.500 kr. Hvis man var så uheldig at bo i Rønne, var det 1.800 kr. om måneden. Så store forskelle er der trods alt heller ikke på madpriserne i Danmark.

Så jeg synes, at det er rigtig godt, hvis vi får en forenkling og en ensartethed med henblik på at sikre et minimumsniveau for, hvad folk skal have tilbage at leve for. Det vil være et stort fremskridt for mange af de mennesker, der er kommet ud i en gældsfælde.

Kl. 19.45

Men som andre ordførere er jeg utrolig nervøs for, hvad der ligger i den her automatiserede behandling, hvordan man i praksis forestiller sig, at man sikrer en ordentlig, menneskelig behandling af borgerne, og at der stadig vil være mulighed for at foretage konkrete skøn til fordel for borgerne.

For det kan jo godt være, at nogle efter den automatiserede behandling burde have penge nok til at betale med. Men så kan der være nogle særlige forhold, der gør, at de ikke har det alligevel. Det kan være, at de har en sygdom, der gør, at de har særlige udgifter til kost. Det kan være, at de har et barn, der er sengeveæder, og at de derfor har særlige udgifter til vask og sengetøj osv. Der kan være en mangfoldighed af ting, der skal tages hensyn til. Det er jeg nervøs for om man vil kunne med det her automatiserede sy-

stem. Der er tit en tendens til, at man, når man gør tingene meget forenkede og meget automatiserede, glemmer hensynet til borgerne.

Dertil kommer så, at jeg, når man centraliserer det, også er meget bange for det her med, at der ikke længere er det personlige møde. Ganske mange af de mennesker, vi snakker om, som er i klemme, er ikke i stand til at lave den lange skriftlige klage eller redegørelse for deres sag. De er heller ikke, selv om de måske på papiret har en fin uddannelse og er i stand til at hjælpe alle mulige andre, i stand til at varetage deres egen sag og slet ikke på skrift.

Derfor er det helt afgørende, at de har muligheden for at møde op tæt på, hvor de bor, og snakke med en sagsbehandler og have deres papirer med. Nogle af de her mennesker kommer med plasticposer fyldt med rudekuverter, som de ikke har turdet åbne. Så bange er de for deres gæld, så svært har de ved at håndtere det. De kan jo ikke bare sende de her to plasticposer fyldt med lukkede rudekuverter ned til skatteinddrivelsescentret og så regne med, at der er nogen, der kigger på det. De er nødt til at kunne møde op et sted og snakke med et levende menneske, der tager sig af deres sag.

Derfor mener vi, at det er helt afgørende, at vi sikrer, at den inddrivelse fortsat kommer til at finde sted på den måde, at man møder et menneske og ikke skal rejse 100 km for at kunne møde et menneske.

Derudover forstår jeg simpelt hen ikke det, der her er lagt op til, med, at sagerne skal sendes frem og tilbage mellem kommunen og inddrivelsescentret afhængigt af, hvordan det går i sagen. Jeg tror altså, at det bliver meget svært for borgeren at finde ud af, hvor sagerne egentlig er henne, og hvem det nu er, de skal snakke med. Er det kommunen, eller er det inddrivelsescentret? Der tror jeg det er vigtigt, at borgeren ved, at når først sagen er sendt over, så er det kun ét sted, vedkommende skal henvende sig til.

Så er der hele spørgsmålet om datasikkerhed, hvor Datatilsynet jo har udtrykt en række bekymringer. Det fremgår af høringssvarene, at ministeriet mener, at dem har man taget højde for. Men det er noget af det, vi meget gerne vil have belyst nærmere, og et punkt, hvor vi også har debatten i forbindelse med andre dele af kommunalreformen om bekymringen over de personfølsomme oplysninger og over, hvad der egentlig sker. Det er noget af det, vi vil forfølge, både i forbindelse med den her lov og også generelt i Retsudvalget og i Kommunaludvalget.

Så er der det, som jeg også har været inde på i de korte bemærkninger, om, hvorfor i alverden man har valgt, at det er Landsskatteretten, der skal være en klageinstans. Jeg forstår det simpelt hen ikke og slet ikke med hensyn til landsret og Højesteret. Jeg synes, at det ville være mere indlysende, at sagerne gik direkte til fogedretterne, sådan som Foreningen af Pantefogeder også har foreslået gennem mange år. Det er det naturlige sted at gå hen, og det er også tæt på borgeren, hvis det er det, man har som målsætning.

Og så et lille kuriosum. Jeg synes, at man, når man alligevel er i gang med at ændre på lovgivningen, burde afskaffe den sidste rest af gælds-fængsel, vi har i Danmark. Det er altså noget, der hører til en tid for flere hundrede år siden, og jeg synes, at man burde gribe chancen og afskaffe muligheden for gælds-fængsel, nu vi er i gang med at ændre på reglerne.

Det er i dag sådan, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at den i sin kommune vil benytte muligheden for, at folk, der ikke betaler børnebidrag, skal afsone straffen for det i et fængsel. Det synes jeg lige så godt vi kunne få helt ud af dansk lov.

Til slut vil jeg sige, at det allerbedste jo ville være, at nogle af de mange mennesker, der nu ikke længere skal sidde og lave inddrivelse, kontrol osv., i stedet kunne bruges til at rådgive folk, til at yde den hjælp, der skulle til, for at folk kom ud af deres gæld og ikke stiftede ny gæld.

Derfor håber vi, at vi samtidig med det her forslag kan få en drøftelse af, om ikke vi skulle gøre som i de andre nordiske lande, nemlig indføre gælds-rådgivning, så folk havde mulighed for at komme ind fra gaden – også anonymt – og få en ordentlig rådgivning om deres økonomiske situation og få noget hjælp til, hvad de skulle gøre for at få økonomien til at hænge sammen. Det har Dansk Landbrug i øvrigt også foreslået i deres høringssvar. Det kunne være, Venstre ville lytte lidt til Dansk Landbrug, det har partiet jo gjort før.

Den med, at man kan gå til sit pengeinstitut, gælder altså ikke i virkelighedens verden. Jeg har så mange eksempler på mennesker, der ikke har kunnet få rådgivning, eller som tværtimod er blevet ledt i gæld af deres pengeinstitut. Deres gæld vokser eksplosivt, hvis de kun lytter til deres pengeinstitut, og derfor er der behov for at have en uafhængig gælds-rådgivning i offentligt regi i stedet for at have nogle mennesker, der er uddannede til at tage sig af det, og det er sagsbehandlerne i det sociale system altså heller ikke.

Kl. 19.50

Der er ikke mange sagsbehandlere, der ved særlig meget om reglerne om gæld, og derfor synes jeg, man kunne bruge anledningen, når nu man vil lave lidt mere forenklede regler og vil have, at der ikke er lige så mange, på hvem man skal bruge uforholdsmæssigt mange ressourcer for at inddrive penge fra – folk, der alligevel ikke har penge – til at give de her mennesker, der nu ikke skal have den opgave længere, kompetencerne til i stedet at lave gældsrådgivning. Det synes jeg ville være en god måde at bruge offentligt ansatte på og sikre, at der var nogle, som kunne forebygge gældsproblemerne.

Så vi har mange kritikpunkter til det her lovforslag, men der er også mange steder, hvor vi vil gå ind og prøve at se, om der ikke kan blive nogle ændringsforslag, som kunne føre til nogle forbedringer for nogle af de mennesker, der har de allerstørste problemer i vores samfund og et af de problemer, som stadig er et kæmpe tabu.

For faktisk er det sådan, at mange af de mennesker, der har gældsproblemer, simpelt hen ikke tør fortælle om det. Det er så flovt, at det ikke er noget, man har lyst til at snakke med nogen om, og derfor vil vi sikkert heller ikke få henvendelser fra foreninger af gældsplagede borgere eller andet. For mange er det værre at fortælle, at de ikke har styr på økonomien, end at fortælle, at de har et alkoholmisbrug eller har været udsat for incest. For gæld er endnu ikke noget, der er anerkendt som et samfundsproblem, noget, som vi bør gøre noget fælles for at forebygge.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Jeg er bange for, at jeg næsten kommer til at gentage noget af det, jeg har spurgt hr. Vernersen om tidligere i dag, og det kunne måske tages som et udtryk for, at jeg mangler fantasi.

Men nu har jeg hørt, at Enhedslisten bekymrer sig meget om det her med, at man gør Landskatteretten til klageinstans – det er så, hvad det er, og det kan vi jo så diskutere – og at Enhedslisten også gerne vil have noget gældsrådgivning lagt ind i lovforslaget.

Hvis vi nu hypotetisk forestillede os, at de ting blev ordnet, hvad ville Enhedslisten så stemme? Ville de så stemme for og være med til at tage et ansvar for lovgivningen her i Folketinget? Det er ikke så tit, det sker, men det kunne jo være, at vi var så heldige, at det skete.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er ikke så tit, det sker med den regering og det flertal, vi har i øjeblikket, som primært vil give til de rige og tage fra de fattige. Vi vil jo helst den anden vej, så det er svært at blive enige.

Som jeg indledte med at sige, har vi en række indvendinger, som vi fremførte i forbindelse med det tidligere forslag, og som også gælder i forbindelse med det her forslag, om hele økonomien, hvor kommunerne i den grad kommer til at mangle penge. Det gælder f.eks. hr. Mikkel Denckers egen kommune, Hvidovre, der har beregnet, at de kommer til at mangle 28-30 stillinger, der skal skæres på ældre- eller børneområdet. Det synes vi alene er indvending nok mod, at vi kan støtte forslaget.

Så er der hele spørgsmålet om de ansattes vilkår, som ikke er afklaret, og hvor der også stadig væk er risiko for, at den her lov kan være i strid med grundloven. Og vi vil ikke stemme for en lov, hvis der er tvivl om, om den er i strid med grundloven, og heller ikke så længe, der er så store problemer med hensyn til de ansatte.

Så jeg har svært ved at forestille mig, selv om nogle af de andre ting bliver rettet, at regeringen og Dansk Folkeparti vil lave så meget om på hele kommunalreformen, at vi vil kunne stemme for.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og så er det skatteministeren.

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til fru Line Barfod, der på så malende vis fremkom med alle de gode argumenter for lovforslaget, og som så præcist, at jeg ikke tør forsøge at gøre det bedre selv, nævnte, hvor vigtigt det var at få skabt retssikkerhed på et område, hvor der har været alt for stor usikkerhed og forskel i praksis. Og tak for, at fru Line Barfod nævnte, at det var vigtigt, at vi nu fik lavet et ensartet system.

Fru Line Barfod argumenterede så flot for lovforslaget, at jeg slet ikke vil forsøge at gøre det bedre. Jeg vil bare sige tak og studere udskriften af førstebehandlingen nøje, når jeg skal forklare om baggrunden for lovforslaget i fremtiden.

Det, jeg så med mine sikkert noget fattigere ord vil sige i dag, er, at målet for regeringen er at få skabt en større retssikkerhed, en større effektivitet og en større klarhed med hensyn til inddri-

velsen. Midlet til at skabe det, er at lave én indgang for alle typer offentlige restancer. Det betyder, at der, uanset om man skylder til politiet, SU-styrelsen, DR's licenskontor eller til en af de kommunale myndigheder, er ét sted, man bliver kontaktet fra, og ét sted, man skal henvende sig, når en fordring er overgået til inddrivelse.

Det giver nemlig mulighed for, at vi kan behandle folk ens. Det giver mulighed for, at vi kan leve op til det, som Rigsrevisionen har påpeget, nemlig at der er behov for at lave en større klarhed og ensartethed på tværs af inddrivelsesmulighederne. Det får vi ved at lave en ny fælles inddrivelsesmyndighed.

Kl. 19.55

Vores vision er at skabe én myndighed, ét it-grundlag, én lovgivning. Det er en proces, som forløber i tre trin:

Første trin er etableringen af en inddrivelsesmyndighed; det er det, vi står med i dag. Andet trin er bedre og klarere regler; det kommer i lovforslag også i denne lovsamling. Og tredje trin er så at komme med en samlet lov, hvor inddrivelsen samles i sin helhed i stedet for at ligge spredt i forskellige ministeriers lovgivning.

Vi er som sagt ved første trin, hvor vi laver sammenligningen. Vi går ind og kigger på, hvilke myndigheder der skal tage sig af og sikre en effektiv og rationel inddrivelse.

For mig at se er det ret væsentligt, at vi går ind og sikrer borgerne klarhed over, hvor de skal henvende sig, men også klarhed over, hvor klageadgangen er. Det er jo sådan, at langt hovedparten af de klager, der er over inddrivelsessager i dag, klares i det administrative led, bl.a. gennem klager til Told og Skat. Derfor synes vi, det er meget rimeligt, når den nye inddrivelsesmyndighed bliver en del af Told og Skat, at vi så lægger klagerne i Landsskatteretten på det administrative niveau; at vi samtidig med det sætter regler op, der gør, at der er en frist for, hvor hurtigt en klagesag skal behandles, da klager over inddrivelse jo ikke har opsættende virkning, så vi også der sikrer en bedre retssikkerhed.

I øvrigt vil klager over udlæg fortsat gå til fogedretten og dermed være på det samme klageniveau som det, vi kender i dag. Der er i forhold til fogedretterne kun meget, meget marginale ændringer i klagemulighederne i forhold til i dag.

Jeg tror på, at en regelharmonisering, som vi ser her, vil være en styrkelse.

Til besvarelse af fru Line Barfods spørgsmål vil jeg sige, at vores udgangspunkt er klart: Personer på kontanthjælp skal vi ikke bruge kræfter og energi på at komme efter. Det er udgangspunktet.

Jeg vil ikke afsværges, at der kan stilles enkelt-sager op, eksempler på personer, hvor der, på trods af at de er på kontanthjælp, stadig væk vil være en god begrundelse for også at bede dem om, mens de er på kontanthjælp, at betale af på deres gæld, men det vil være særtilfælde og enkelttilfælde. Umiddelbart vil det være sådan, at når man er på kontanthjælp, er det ikke der, vi skal bruge kræfterne.

Fru Line Barfod tager nemlig fuldstændig fejl, når hun siger, at regeringen lægger op til at give til de rige. Tværtimod lægger vi med denne lovgivning og den kommende lovgivning op til at tage mere fra de rige, dem, der har betalingssevnen, men ikke betalingsviljen.

Vi går nemlig i vores planer for at skabe et effektivt inddrivelsessystem videre i retning af at fjerne de grænser for lønindeholdelse, som der er i dag, sådan at vi i den kommende lovgivning får lavet et regelgrundlag, hvor vi kan tage hårdere fat ved dem, der har betalingssevnen, men ikke viljen.

Når man kigger på spørgsmålene om, hvorvidt vi skulle gå ind og behandle borgerne ud fra bare systemer, så er udgangspunktet ganske rigtigt det, at vi vil lave en mere skematisk indgang i forhold til, hvad folks indtægt er; hvad det er for en situation, de står i. Ud fra det vil vi lave den første vurdering af, hvad det så er for inddrivelsesmetoder, der skal bruges.

I et senere forløb vil der naturligvis, hvis det er nødvendigt, blive lavet en decideret betalingssevnevurdering, så vi sikrer, at der over for den enkelte er et restbeløb tilbage, der sikrer en ordentlig levefod.

Men vi kan se af både det, som Rigsrevisionen har påpeget, og af det, som regeringens egne analyser viste, at der i dag er et kraftigt effektiviseringspotentiale.

Det er også et svar på noget af det, der er blevet nævnt: I det omfang og i det tidsmæssige forløb, det effektiviseringspotentiale bliver indhøstet, vil det naturligvis komme til at foregå ved en naturlig afgang, da regeringens løfte om en personalsikkerhed i forbindelse med kommunalreformen også vil finde sted på det her område.

Konkluderende kan jeg sige, at vi går ind og bruger kræfterne der, hvor der er noget at bruge

kræfterne på. Vi går ind og siger: Vi skal ikke bruge ressourcer, hvis ikke der er noget at komme efter. Derfor skal en dyr betalingsvnevurdering ikke bruges i ethvert tilfælde, men en mere summarisk vurdering tages i brug i starten, og betalingsvnevurderingen er der så, hvis det skulle være nødvendigt på et senere tidspunkt. Det giver os netop det, som regeringen har som målsætning, altså en større retssikkerhed, en effektivitet i driften af det, men også i opkrævningen, altså i at sikre, at der kommer penge ind i inddrivelsen, og først og fremmest også en større klarhed over, hvor man skal henvende sig, hvor skal man klage, og på den måde bliver det samlet set et langt bedre system end det nuværende.

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først til spørgsmålet om personalet: Jeg vil gerne høre, om skatteministeren vil overveje muligheden for at sikre, at borgerne stadig kan få et personligt møde tæt på, hvor de bor, uden at skulle rejse måske 100 km. Kunne man forestille sig, at nogen af de, der nu ikke længere skal sidde og jagte kontanthjælpsmodtagere eller andre, i stedet kunne omskoles til at sidde og lave forebyggende gældsrådgivning, som man f.eks. har gjort i Sverige, så man kunne forebygge nogle af de tilfælde af stor offentlig gæld? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er det her med fogedretterne og Landsskatteretten, for jeg forstår det simpelt hen ikke. Man opretholder fogedretterne for udlæg, men hvorfor kan man så ikke sige, at klager over lønindeholdelse også skal i fogedretterne, i stedet for at de skal til Landsskatteretten og derfra eventuelt videre til landsretterne og Højesteret? Jeg forstår såmænd slet ikke argumentet for det.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Det er sådan set ganske simpelt. Vi vurderer, at det at lægge en administrativ klage, der f.eks. tidligere skulle være gået til Told og Skat, over i det administrative led i Landsskatteretten, er en bedre og mere effektiv måde end at lægge det i fogedretten. Derfor har vi vurderet, at for at give en effektiv, rationel klageadgang, der sikrer også hurtige afgørelser af klager, er Landsskatterettens afgørelse, som vel at mærke kommer til at ske uden deltagelse af lægdommere, en mere ef-

fektiv og bedre måde at sikre klageadgangen på end ved at lægge det over i fogedretterne.

Der er dog nogle enkelte sager, som fortsat vil komme til at ligge i fogedretterne, og det synes vi er ganske naturligt.

Hvad angår spørgsmålet om personalet, er der i forbindelse med den fusionsorganisation, som er lavet både på skattedelen og på inddrivelsesdelen, en række arbejdsgrupper, der vurderer, i hvilket omfang man skal tilbyde forskellige former for service i forbindelse med rådgivning og vejledning uden for de normale skattecentre. Jeg overlader det trygt til den fusionsarbejdsgruppe, der er på det her område, at vurdere muligheden og potentialet, også det potentielle behov for sådanne udrykkende services.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det sidste forstod jeg ikke helt i forhold til mit spørgsmål om gældsrådgivning. Indgår det i ministerens overvejelser, at man kunne bruge nogle af de her personaleressourcer til at give mulighed for gældsrådgivning, så borgeren kunne møde en rådgiver, der kunne hjælpe en med at komme ud af gælden og se en vej ud af den her gæld? Jeg synes, det ville være rart at høre, hvad ministerens overvejelser er der. Det var det ene spørgsmål.

Det andet var om fogedretterne. Jeg er godt klar over, at Landsskatteretten er en administrativ instans, men der er kun én landsskatteret, og det er administrativt, og det hele kommer til at foregå skriftligt. Hvis retssikkerheden, som ministeren før sagde regeringen var optaget af, skulle ind i billedet og hensynet til den borger, der måske har svært ved en lang skriftlig klage og sagsfremstilling, så er det jo meget bedre med fogedretterne, hvor borgeren har mulighed for at møde op og forklare sin sag og dermed få den afgjort. Det ville samtidig betyde, at vi ikke får det samme pres på landsretterne og Højesteret.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Det er sådan set ikke overraskende, at fru Line Barfod ikke kunne udlede mit svar vedrørende gældsrådgivning, for det svarede jeg ikke på. Det er ikke min opfattelse, at vi bør indføre en offentlig gældsrådgivning.

Når man kigger på spørgsmålet om klageadgang, er det sådan, at det, som vi har lagt op til, er, at sager, der tidligere har været administrativt afgjort, fortsat skal administrativt afgøres.

F.eks. skal en klage, der tidligere har været givet til Told og Skat over en inddrivelse, fortsat afgøres af et administrativt led, men for at sikre, da inddrivelsen bliver en del af Told og Skat, at det så ikke er myndigheden selv, der vurderer klagen over sig selv, er det lagt over i den del af Skatteministeriet, der er Landsskatteretten, og derfor har vi sikret en større retssikkerhed, end hvis det var Told og Skat, der fortsat skulle vurdere klagen over sig selv.

Kl. 20,05

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Den besparelse, der er på finansloven for 2005 og i årene fremover på det her område, er det ikke en besparelse, der svarer til antallet af medarbejdere, som skal fratræde, og hænger den besparelse sammen med det, som ministeren nu siger, at der skal være den naturlige afgang?

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Ja.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Hvor mange medarbejdere drejer det sig om? Der tales om 175 mio. kr., som man for det første forventer sparet ved naturlig afgang. Og for det andet: Hvor mange borgere forventer man møder op i Landsskatteretten for at forsvare deres personlige klage? Forventer man, at det foregår pr. brev, eller forventer man, at de fra hele landet møder op her i København?

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Kristian Jensen):

For det første er det sådan, hvad angår personaleledelsen, at det, som ligger i finansloven for 2005 og kommer til at ligge i den kommende finanslov, vil være Skatteministeriets vurdering af, i hvor høj grad der vil ske naturlig afgang, og i hvor høj grad den naturlige afgang kan modsvarer af effektiviseringer.

Derfor vil det, der vil være resultatet, ikke være budgetteringen, men vil være den konkrete naturlige afgang, for der vil ikke ske fyringer i forbindelse med den omlægning, der bliver.

Det vil være sådan, at de folk, der har med opgaven at gøre, vil blive flyttet med over. Derfor er det sådan, som jeg sagde, at personalet føl-

ger opgaven, og den reduktion, der måtte være, vil ske ved naturlig afgang.

Når man kigger på spørgsmålet om klageadgang, er det sådan i dag, at der er en procedure for, hvorledes man kan klage, nemlig ved at henvende sig til f.eks. Told og Skat og klage over den inddrivelse, der har været.

Den klageadgang har vi overført til et andet administrativt led, nemlig det administrative niveau i Landsskatteretten. Det mener vi både retssikkerhedsmæssigt og effektivitetsmæssigt er det rigtige sted at lægge det.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg vil gerne forsøge på denne sene aften at åbne skatteministerens øjne for gældssanerings positive del. Kunne skatteministeren forestille sig, at en gældsrådgivning kunne være en del af inddrivelsen? Det er således, at hvis man behandler skyldnerne bare lidt individuelt, vil man opdage, at man hos nogle skyldnere måske kunne få flere penge ud af vedkommende, hvis man tog det samlede billede af den pågældendes gæld og dermed lavede en gældsrådgivning.

Jeg tror, at man med det system, jeg nævner her, også vil få færre klager, og dermed væsentlig mere forståelse for vigtigheden af at betale sin gæld.

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Som jeg svarede fru Line Barfod, så mener jeg ikke, at det er en offentlig opgave at gennemføre gældsrådgivning.

Vi har den opdeling, der ligger i lovforslaget, således at kommunerne står for opkrævningsdelen af f.eks. deres fordringer, ligesom andre myndigheder står for deres del af opkrævningen på fordringerne.

Det betyder, at man f.eks. i kommunen løbende kan tage en drøftelse og en diskussion med skyldneren om de forhold, der måtte være, og derunder forsøge at få taget hensyn til, hvad det er for rammer, hvad det er for vilkår, den enkelte borger sidder i.

Når så man har oplevet, at det ikke nytter mere, at man så at sige ad dialogens og det godes vej ikke kommer længere med, at gælden bliver afbetalt, så overgår fordringen til inddrivelse i inddrivelsesmyndigheden, og der foregår det ved, at man bruger de redskaber, der har med inddrivelse at gøre, f.eks. lønindeholdelse, modregning og i sidste ende også udlæg.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Når skatteministeren ikke ønsker en offentlig rådgivning, har skatteministeren så gjort sig tanker om, hvor disse personer så kunne få en rådgivning, som ville hjælpe dem ud af den gæld, de er i?

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg mener, at der findes pengeinstitutter, men også andre private rådgivninger, som tilbyder at lave en gældsrådgivning, så personer, der måtte ønske det, kan komme ud af den gæld, der er.

Jeg mener ikke, at det er en offentlig opgave at begynde at tilbyde gældsrådgivning, og derfor har både jeg og regeringen tidligere afvist det.

Kl. 20.10

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 17. marts 2005, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.11
